

Ema a jednorožec

Kouzelný roh

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

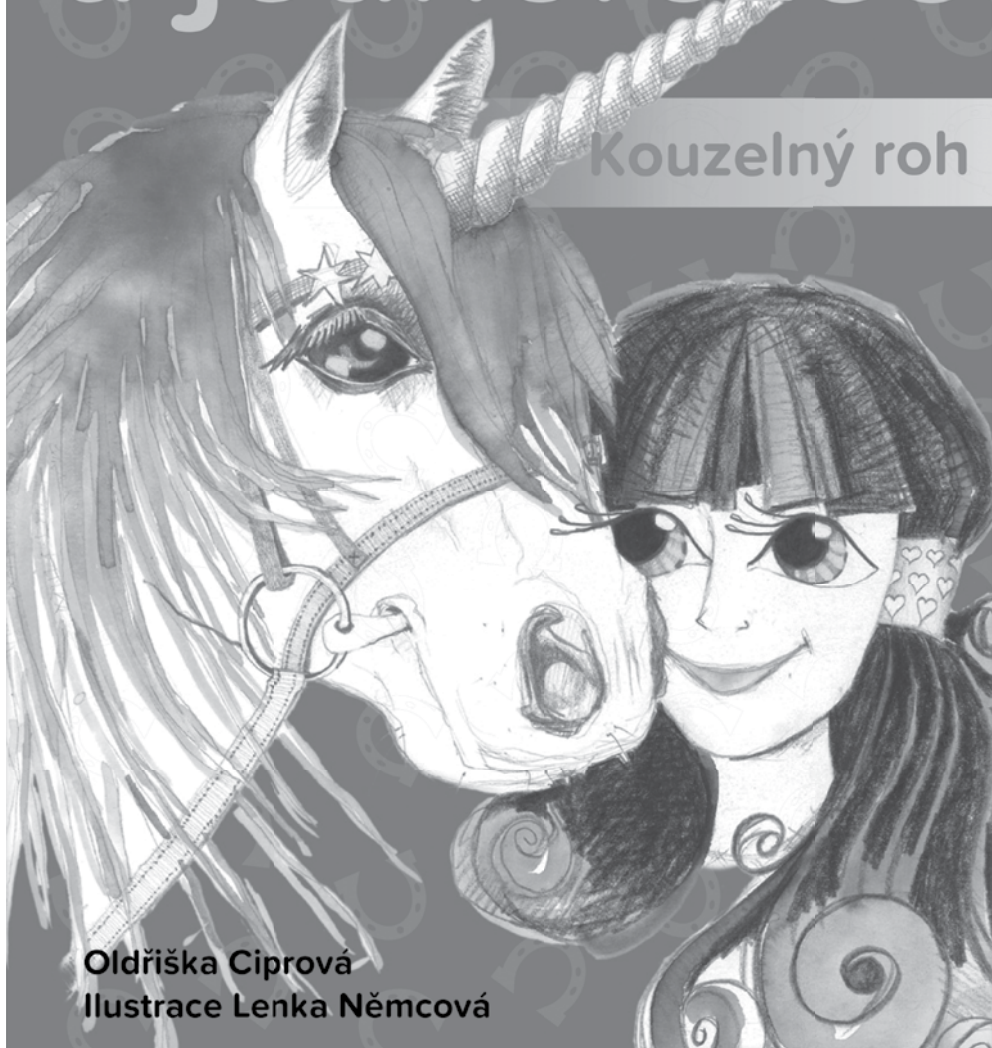
bambóok

bamb**oo**k

Ema a jednorožec

Kouzelný roh

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

První kapitola

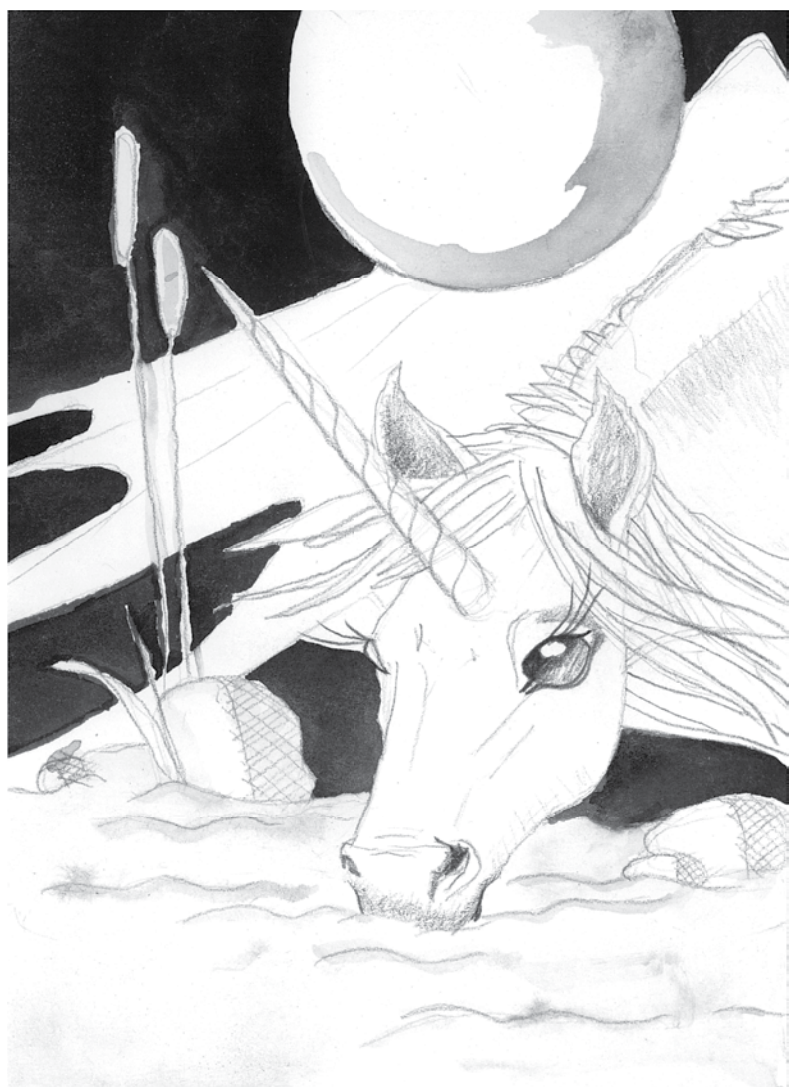
Ema se s výkřikem probudila a posadila se na posteli. Za oknem byla ještě černočerná tma.

„Emičko, co se děje?“ zeptala se maminka, která vběhla do pokoje a rozsvítila lampičku na nočním stolku. Sedla si k dcerce na postel a čekala, co jí Ema odpoví.

„Mami, umí jednorožci mluvit?“

„Kdyby existovali, tak by asi nemluvili,“ usmála se maminka.

„Já myslím, že existují,“ namítla Ema a přitáhla si peřinu těsněji k tělu.

„Ty jsi brepta.“ Maminka mimoděk sáhla Emě na čelo, aby zjistila, jestli nemá horečku. Spokojeně ruku stáhla, neboť nic takového nehrozilo. „Něco se ti zdálo.“

„Aha,“ řekla Ema a pomalu si lehla. „Tak já zkusím rychle usnout, aby se ten jednorožec vrátil.“

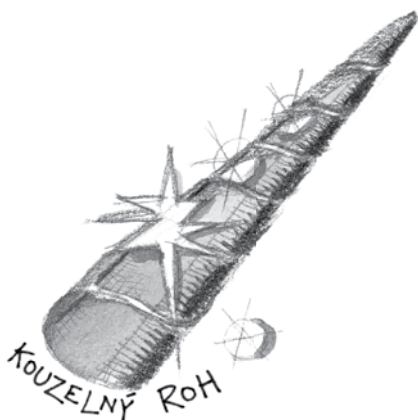
„Dobře.“ Maminka urovnala dcerce příkrývku a pohladila ji po tváři. Pak zhasla lampičku a potichu vyšla z pokoje.

Ale malá Ema už usnout nemohla. Pořád myslela na krásného jednorožce, kterého viděla ve snu, a který k ní promlouval lidskou řečí.

Jednorožec byl celý bílý a vypadal jako krásný kůň. Hustá, vlnitá hříva mu místy sahala až na zem. Už jen spatřit ho bylo magické. Zvlášť ten jeho roh. Šroubovitý a celý třpytivý, jako by byl ze stříbra a osázený diamanty. Oči z toho přecházely.

Ema na něj nemohla zapomenout ani ráno u snídani.

„Připadalo mi, jako by potřeboval zachránit, měl hrozně smutné oči,“ sdělila nahlas mamince, která jí právě nalévala kakao.

„Kdo potřeboval zachránit?“ zeptal se táta, který o noční příhodě nevěděl a teď se chystal do práce.

„Emě se v noci zdálo o jednorožci,“ poučila ho maminka.

„A chtěl zachránit,“ připomněla nahlas Ema.

„Aha,“ usmál se tatínek. „No, možná k tobě dneska v noci přijde zas a řekne ti, co ho trápí.“

„To by bylo bezva,“ uculila se Ema a vzala si tablet, který ležel na polici za židlí, aby si zahrála diamanty.

„Emo, okamžitě to polož!“ rozčílila se maminka.

„Jenom chvilku, mami,“ škemrala Ema a tablet nepustila.

„Koukej se nasnídat a nezlob. Já nevím, že bez toho chvíli nevydržíš!“

„Všichni to hrajou,“ bránila se Ema.

„Ale určitě ne při snídani,“ zůstala maminka neoblomná. A když viděla, že Ema tablet neodkládá, natáhla se přes stůl a vzala ho dceři z rukou.

„Až po škole, holčičko,“ dodala a uklidila tablet ho horní police. „Teď dojez a jdi se připravit, za patnáct minut odjíždíme.“

Maminka vozila každé ráno Emu do školy a každé ráno obě opouštěly domov v hrozném chvatu, i když to vždy vypadalo, že je na všechno času dost. Ani tohle ráno nebylo výjimečné a maminka si zhluboka oddechla, když už konečně obě seděly v autě.

„Připoutej se, ať můžeme jet,“ napomenula Emu, která teď pro změnu hrála nějakou hru na mobilu.

„Mami, jenom chvilku.“

„Jsi jako blázen,“ odpověděla mamka, která tuhle posedlost nikdy nechápala a dodnes litovala, že Emě mobil v první třídě dovolila. „Řeklo se, že to bude jen na volání.“

„Ale mami,“ zakroutila Ema očima. Tyhle řeči jí vadily, ale mamka si je nikdy neodpustila. Už abych byla ve škole, pomyslela si Ema a s dalším otráveným protočením panenek schovala mobil do kapsy.

Druhá kapitola

Když Ema před školou vystoupila z auta, čekala už na ni Barča, její nejlepší kamarádka.

„Dneska jsi tu ještě později než normálně. Pospěš si,“ spustila na Emu bez pozdravu.

„Mamka se neumí vypravit včas, zvláště ne v pátek,“ odfrkla si Ema a spěchala za Barčou do šatny.

„Představ si, co se mi dneska v noci zdálo,“ říkala Ema kamarádce, zatímco se přezouvala.

„Co?“ byla zvědavá Barča, která byla na sny expert.

„Zdálo se mi o jednorožci. Nevíš, co to znamená?“

„Nevím, ale o přestávce se mrkneme ke mně do snáře, teď to nestíháme. Dělej, už bude zvonit!“ popoháněla Barča Emu.

Ema se při matice nemohla dočkat přestávky. Hned jak zazvonilo, vrhla se k Barče.

„Tak co?“

Barča sáhla do aktovky a vyndala snář, bez kterého do školy nechodila.

„J jako jednorožec,“ hledala Barča příslušnou stránku. „Tady!“ Ukázala prstem

na jednorozce namalovaného v knížce. „Píše se tu: Sny o jednorozcích, podobně jako o bílých koních, jsou ztělesněním čistoty, dokonalosti a laskavosti. Znamená to, že se chováte zdvořile a laskavě.“

„Aha,“ zabručela Ema, která úplně nechápala, jestli je to výklad dobrý, nebo špatný. „A když je ten jednorozec v tom snu moc smutnej?“

„To se tady nepíše,“ pokrčila Barča rameny.

Ema nemohla na jednorozce zapomenout po celý zbytek školy.

„Co děláš zítra nebo v neděli?“ vyrušila ji Barča z myšlenek, když před školou čekaly

na rodičovský odvoz. Z nebe se začaly snášet kapky deště.

„Bezva,“ řekla Ema s povzdechem a vytáhla z aktovky deštník, aby se pod něj obě kamarádky mohly schovat. „Jedu přece na celý jarňáky k babičce na statek. odjíždím už zítra,“ oznámila Ema otráveně. „Doufám, že nebude celý týden pršet, je tam hrozná nuda i tak.“

„Aha, já na to úplně zapomněla. Škoda. Já budu doma, tak jsem myslela, že bychom mohly hrát Xbox.“

„Na to můžu zapomenout. A je mi jasný, že mi mamka s sebou k babi nedovolí vzít si tablet ani mobil. To zas bude průda.“

„Máš tu mamku,“ upozornila ji Barča, když zahlédla známé auto. „Tak ahoj.“

„Ahoj. Uvidíme se za týden ve škole,“ usmála se Ema a nasedla k mamince do auta.

„Jak ses měla?“ vyzvídala maminka, hned jak se Ema připoutala.

„Dobře jsem se měla. Jenom musím pořád myslet na toho jednorožce. Proč byl smutnej?“

*

„To opravdu netuším,“ odpověděla maminka zaraženě, protože nevěděla, co si o tom má myslet. Nestávalo se, že by Emu něco takhle chytlo.

„Prý jsou jednorožcci ve snech ztělesněním dokonalosti, a že se prý chovám laskavě a zdvořile,“ oznámila jí dcera.

„No tak to se sny asi nevztahují na to, jak se chováš doma při snídani,“ usadila ji mamka.

„Nejsem snad laskavá a zdvořilá?“

„Máš hlavu neustále skloněnou k tabletu nebo k telefonu a na otázky neodpovídáš, protože nevnímáš. To podle mě moc zdvořilé není. U babičky tě to snad na chvíli přejde,“ povzdychla si maminka.

„No jo,“ houkla Ema a stáhla se do sebe.

Doma si rychle sbalila věci k babičce a pak povinně odevzdala mamince mobil i tablet.

„Mami, ani mobil si nemůžu vzít?“ zkusila Ema žadonit.

„Ne. Když ti budeme chtít zavolat, zavoláme ti na pevnou linku. Vezmi si s sebou nějakou hezkou knížku. Vůbec nečteš.“